

Львів, як і інші міста України, готується до проведення фінальної частини чемпіонату Європи з футболу 2012 року. В Україну з усіх куточків континенту приїде багато туристів. І Львів, як справжнє європейське місто, має уповні продемонструвати свою гостинність. Зрозуміло, що без знання іноземної мови зробити це буде важко. До послуг туристів – різні види транспорту, серед них і залізничний. Багато з них із прикордонних держав приїжджатимуть поїздами на вокзали, у тому числі й на Львівський, а зі Львова теж залізницею подорожуватимуть у різні куточки нашої держави. Тож знання англійської мови для працівників сфери обслуговування пасажирів стає просто необхідною умовою роботи. Власне над вирішенням цього питання керівництво залізниці працює вже давно. Нещодавно до начальника залізниці Михайла Мостового звернулася студентка американського університету Вікторія Крупнік із пропозицією провести безкоштовне навчання для працівників залізниці, яким за службовими обов'язками під час проведення Євро-2012 доведеться спілкуватися з іноземцями. Керівництво залізниці позитивно поставилося до волонтерських послуг студентки зі штату Нью-Джерсі.

– Ми не ставимо за мету залучити всіх працівників до вивчення англійської мови, – зазначив у коментарі заступник начальника залізниці з кадрів та соціальних питань Володимир Чернега. – Насамперед це основні професії, які безпосередньо працюють з пасажирями: провідники пасажирських і приміських поїздів, начальники поїздів, касири, інформатори на вокзалах і т.і. Це – справа добровільна, якщо людина виявить бажання у вільний від роботи час вдосконалити рівень знань англійської мови, будемо організовувати заняття. У якості експерименту проведемо спочатку таку зустріч на Львівському вокзалі. Вікторія провела таку ініціативу, і ми погодилися. Щоправда, чималий перелік типових запитань і відповідей керівництво пасажирської служби разом із перекладачем вже розробило, та все ж, вважаю, є такі запитання, які ми не охопили, адже не знаємо достеменно, що конкретно може цікавити закордонних туристів різного віку, а особливо тих, які вперше відвідають Україну. Вікторія, якій довелося подорожувати різними країнами світу, підкаже нам, що саме може цікавити туристів і, відповідно, коло таких запитань значно розшириться.

Дівчина розуміє українську мову, розмовляє російською та мріє доскonalо вивчити українську.

– Народилася я у місті Стрий. Коли мені було 4 роки, моя сім'я

з родичами виїхала до Америки, – розповідає Вікторія. – Зараз навчаюся на четвертому курсі університету, вивчаю економіку та математику. Три роки тому вперше приїхала до бабусі й дідуся у Стрий, до родичів у Львів, і з того часу щороку відвідую

російській мові і, звичайно, вивчити українську.

– Які плани щодо співпраці в Україні?

– Щодо складання переліку запитань, які цікавлять іноземних туристів, я виходила з того,

– Вікторіє, що тобі найбільше сподобалося у Львові?

– Центральна частина міста, вулиці, архітектура будинків. Мені довелося об'їздити чи не всю Північну Європу, та у Львові набагато красивіше. Атмосфера цього міс-

а â ð î -2012: ä î í à ñ ï ð è ; ä ö ö ù à í ã ë î ï î á í³ ï à ñ à æ è ð è

іх. Найперше приїхала в Україну, аби дізнатися, де я народилася, звідки походять мої батьки. Батько родом зі Львова, мама зі – Стрия. На жаль, мене не навчили української мови, отже я вирішила спочатку вивчити хоча б російську, тим паче, що в університеті були такі курси. Згодом я навіть допомагала професору у викладанні російської мови американським студентам. Відтоді серед моїх друзів з'явилися росіяни та українці. Коли я вперше потрапила до Львова, то закохалася у це місто.

У мене виникла ідея приїжджати в Україну не лише для відпочинку, а й долучитися до якоїсь корисної справи. Батько мені розповідав, що Євро-2012 проходитиме у Львові, у його рідному місті, тому в мене виникла ідея попрактикуватися у

що запитала б сама. Адже часто подорожую Європою і відповідно доводиться щось запитувати, особливо, якщо вперше потрапляю туди. Насамперед мене цікавить, де знаходяться готелі, які в них ціни, як до них добратися? Якщо мені не можуть це підказати, то скеровують туди, де таку інформацію можуть надати. Цікавить мене і те, де можна похарчуватися, а особливо, де можна скуштувати національні страви? І знову ж таки – назва і адреса цих ресторанів. Оскільки я молода людина, то завжди запитую про бари, клуби, де можна цікаво розважитися, поспілкуватися з молоддю. Переконана, такі ж запитання ставитимуть закордонні туристи у Львові, і в інших містах, які прийматимуть матчі Євро-2012.

та особлива. Щоразу відкриваю в ньому для себе щось нове. І мені це надзвичайно цікаво. Подобається Оперний театр, українські страви, хоча і в США мама постійно їх готує.

– Які з них любиш найбільше?

– Насамперед – борщ, вареники та голубці. І всі ці страви обов'язково мають бути зі сметаною.

– Вікторіє, де ще мрієш побувати в Україні?

– У багатьох місцях я вже побувала. Тепер мрію побачити справжні Карпати, побувати в Ужгороді, Одесі, Криму і, звичайно, у Києві.

– Серед читачів нашої газети є чимало молоді. Їй, мабуть, буде цікаво дізнатися про те, як живеться американському студенту?

– Розкажу на своєму прикладі.

За навчання в університеті платять мої батьки – річна оплата становить приблизно 12 тисяч доларів. Це – немалі гроші для нашої родини. Відвідування в університеті вільне, кожен займається самостійно вдома. Про кошти на різноманітні розваги, подорожі студент піклується сам – заробити їх можна будь-де. Для студентів, наприклад, існують спеціальні програми, за якими їх залучають до роботи в різні компанії. У такій компанії я працюю бухгалтером з 8 до 15 години. Працювала й офіціанткою по п'ять годин п'ять днів на тиждень. До речі, як платню отримувала лише чайові. В Америці на чайові можна непогано жити. Я ж ці гроші витрачаю на свої подорожі.

– Чим любиш ще займатися?

– Люблю природу і спорт. Колись серйозно займалася легкою атлетикою. Виступала навіть в Австралії за молодіжну збірну США. Часто з друзями беремо участь у змаганнях із триатлону, а на велосипеді об'їздила всю Америку. Захоплююся хокеєм, щоправда, тільки вболіваю. Мій батько палкий шанувальник хокею, ми відвідуємо з ним матчі. Батько також завзятий футболіст – свого часу тренував футбольну команду Львівського автобусного заводу.

– Вікторіє, повертаючись до твоєї майбутньої волонтерської роботи, як твої батьки поставилися до цієї ініціативи?

– Вони мене підтримали. Як би там не було, саме у Львові вони познайомилися, тут одружилися і мріють, щоб їхні діти знали про це місто і країну якомога більше. Енергії у мене достатньо, тож буду відкривати для себе Україну й одночасно хочу робити для неї щось корисне. Тому сподіваюся, що співпраця із залізничниками буде успішною і потрібною.

Поки матеріал готувався до друку, Вікторія провела для бажаючих заняття із застосуванням розроблених нею тестів, встановила їхній рівень знань англійської мови для подальшої роботи. Заняття проводяться у понеділок, середу та п'ятницю о 9 годині в навчальному класі вокзалу Львів.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора

Струни, що плачуть, сміються й кричать...

Нещодавно у мене з'явилася нагода познайомитись із творчістю народного ансамблю бандуристок Львівської залізниці "Чарівні струни". За кілька днів до виступу вирішила нагадати собі, що я знаю про бандуру? Перечитавши достатньо публікацій та поспілкувавшись з багатьма людьми, я прийшла до висновку, що існує своєрідний стереотип в уявленнях про бандуру. Її сприймають як сумний елемент української культури, як інструмент, котрий зазвичай супроводжує пісні про трагічну долю українського народу. Образ бандури у пересічного українця асоціюється з історичним минулим, там він її і хоче залишити, не бачачи у бандурі чогось потенційно нового і привабливого. Я вирішила, що підтримати або зруйнувати стереотип бандури може лише живе звучання цього інструмента, знайомство з тими, хто володіє грою на бандурі, і вирушила на концерт "Чарівних струн", дуже вже кортіло переконатись, чи справді вони чарівні, чи звичайні...

Коли я зайшла у невеличке приміщення, де мало відбулось моє знайомство із сучасною бандурою, юні дівчата-бандуристки вже сиділи в гарних стилізованих народних костюмах, у всіх на обличчя

усмішки, а керівник ансамблю, пані Ірина Содомора проводила щось на зразок короткого інструктажу, котрий більше був схожий просто на жартівливо-лагідні настанови перед виступом, щоб налаштувати своїх підопічних на позитивний настрій. Пані Ірина повідомила,

що концерт складатиметься з 14 пісень, а я пообіцяла собі, що, незважаючи на свої суб'єктивні смаки, прослухаю всі пісні.

Пісні лились одна за одною, спочатку фольклорна композиція "Весняні барви", за нею "Вальс" Моцарта, "Мелодія" Скорика, чудові

пісні Оксани Герасименко, далі цікаві і жваві обробки українських народних пісень. Репертуар вражав своєю різноманітністю, а ансамбль своєю артистичністю і жвавістю. Упродовж виконання певних пісень, наприклад, бойківської жартівливої співанки "Прийшла кума до кумоньки", дівчатка розігрували цікаві сценки. У складі ансамблю є один молодий чоловік, який чудово володіє скрипкою. У поєднанні з бандурою скрипка звучить надзвичайно зворушливо і проникає глибоко в серце. Ніколи раніше я не чула такого звучання бандур, а надто в ансамблі, не думала, що бандури можуть бути настільки "живими", бриніти то надзвичайно мелодійно й вишукано, то нестримно і пристрасно, так, що під них можна було б танцювати Канкан. Виступ відбувся на одному диханні, енергетика молодих бандуристок і їхньої наставниці пані Ірини надзвичайно позитивна, з такою програмою і виконанням колектив "Чарівні струни" може підкорити різноманітні аудиторії.

Після концерту я зустрілася з Іриною Содоморою, щоб висловити свої позитивні враження від їхнього виступу, а також розпитати, як і про "Чарівні струни", так і

загалом поспілкуватись на тему становлення бандури у сучасній українській культурі.

Пані Ірина розповіла, що ансамбль "Чарівні струни" існує ще з часів Радянського Союзу і, як би це прикро не звучало, але тоді розвиватись і виступати було не важче, ніж зараз, а в деяких аспектах може й легше, та й публіка вітчизняна була більш активною і зацікавленою у виступах, ніж тепер. Керівник колективу поспіє такі несприятливі для творчості тенденції духовною кризою, що відчувається сьогодні в суспільстві. Ірина Содомора зазначає, що ансамблем вони об'їздили вже півсвіту. Відвідали Францію, Німеччину, США, Канаду, Бельгію, побували навіть на Тайвані, і всюди українська бандура зачарувала людські душі, вони збирали величезні зали. "Часто ми співаємо пісні тих країн, де буваємо, німецькою, польською, французькою мовами, але найбільше закордонній публіці подобаються українські пісні, вони не розуміють, про що ми співаємо, але вони відчують енергетику пісень, – розповідає пані Ірина

(Закінчення на 8 стор.)